

Strhující, rafinovaný a výjimečný thriller.
THE NEW YORK TIMES

MICHAEL CONNELLY

BÁSNÍK SMRTI

**„MISTROVSKY NAPSANÉ DÍLO,
NEJLEPŠÍ THRILLER OD MLČENÍ JEHŇÁTEK.“**
TIME OUT

BÁSNÍK SMRTI

Michael Connelly

BÁSNÍK
SMRTI

slovar

Text © Michael Connelly 1997
Copyright © 1997 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2010, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí
být reprodukována nebo využita žádným způsobem
a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými,
včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních
systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2021

Překlad Jiří Kobělka

Redakce Jiří Dubecký, Markéta Tomášová

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0276-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Věnováno PHILIPU SPITZEROVI
a JOELU GOTLEROVI – skvělým poradcům
a agentům, ale především skvělým přátelům!*

Poděkování

Chtěl bych poděkovat následujícím lidem za dobrou práci a podporu.

Jako vždy mnohokrát děkuji svému redaktorovi Michaelu Pietschovi za dlouhou a náročnou dřinu na tomto rukopisu a také jeho kolegům z nakladatelství Little, Brown, zejména svému příteli Tomu Ruschovi, za úsilí, které mi věnovali. Betty Powerová i tentokrát odvedla báječnou práci při textových úpravách a nejen při nich. Dále bych chtěl znovu poděkovat svým agentům Philipu Spitzerovi a Joelu Gotlerovi, kteří stáli při mně, když byla tato kniha ve fázi pouhé myšlenky.

Moje žena Linda a členové mé rodiny mi poskytli neocenitelnou pomoc, když četli první koncepty a ukazovali mi, kde jsem se spletl – opakovaně. A také jsem nanejvýš vděčný bratrovi svého otce, reverendu Donaldu C. Connellymu, za vyprávění o tom, jaké to je vyrůstat jako dvojče.

Rád bych poděkoval i Michele Brustinové a Davidu Perceleyovi za podnětné rady. V souvislosti se sběrem látky děkuji Billu Ryanovi, výbornému chicagskému publicistovi Richardu Whittinghamovi a také Ricku a Kim Garzaovým.

Závěrem bych chtěl poděkovat i mnoha knihkupcům, které jsem v posledních několika letech poznal a kteří vkládají mé příběhy do rukou čtenářů.

Předmluva

Stephen King

Ať už jste čtenář nebo spisovatel, začátek románu může být nesmírně obtížný. Nikdo v knize ještě není váš kamarád a všechna místa vám připadají podivná. Začátek četby proto působí trochu jako vynucený intimní akt. V takových případech je třeba čtenáře nakazit. Nikoliv pohlavní nemocí, nýbrž chytlavým prvním řádkem. Já osobně mám pro dobré první řádky slabost – dokonce je sbírám do malého zápisníku, podobně jako jiní lidé sbírají známky nebo mince – a musím říct, že první řádek *Básníka smrti* je mezi nimi jednoznačným vítězem. *Smrt je moje parketa*, píše Jack McEvoy a my jsme okamžitě nakaženi a vtaženi do děje. Aniž se uchyluje k lacinosti, nastiňuje tato věta dokonale atmosféru: temnou, zádumčivou, ba vysloveně děsivou. Navíc *Básníka smrti* okamžitě odlišuje od čtyř dalších románů, které Connelly do té doby napsal a jež mají společného hlavního hrdinu. A přestože si dokážu představit, že také Harry Bosch (detektiv z románu *Dvanáctá oběť* a dalších) vysloví někdy větu typu „Smrt je moje parketa“, učiní tak až v návalu rozčarování mnohem dále v knize.

První věcí, kterou musíte o románu *Básník smrti* vědět, je skutečnost, že jde o úchvatnou a vybroušenou knihu, jejíž četba vás naplní absolutní radostí, pokud máte rádi příběhy plné napětí. Je nabitá událostmi a hemží se to v ní postavami, z nichž mnohé jsou velmi barvité. Napočítal jsem osmadvacet osob, které v románu něco říkají, a vězte, že jsem je ani zdaleka nezapočítal všechny. Přesto se v ději neztratíte, protože vás jím téměř neustále provází Jack coby kotva příběhu, a navíc platí, že „smrt je jeho parketa“.

Druhou věcí, kterou musíte o románu vědět, je skutečnost, že z něj doslova srší děsuplnost. Všichni známe otřepané klišé, že při četbě určitého románu musíte mít rozsvícená všechna světla (jako by člověk mohl něco přečíst, když je všude zhasnuto), ale

když jsem četl *Básníka smrti* poprvé – bylo to v Boulderu ve státě Colorado, zhruba šedesát kilometrů od místa, kde skončí život Seana McEvoye –, venku se pomalu začínalo smrákat a příběh rychle šel k vyvrcholení, skutečně jsem se přistihl, že by mi pár žárovek navíc přišlo vhod. Pokud jde o smyšlené hrůzy, pokládám se za relativně otrlého čtenáře, avšak čím hlouběji jsem spolu s Jackem pronikal do *básníkovy* světa, tím větší strach jsem pociťoval. Mám dojem, že kdykoliv v budoucnu uslyším pronikavý pískot připojujících se modemů, vždy si přitom vzpomenu na tento román. Connelly navíc navozuje pocit hrůzy staromódním způsobem, totiž obyčejným *vyprávěním*. Krvelačníci mezi vámi si sice také přijdou na své – atraktivní univerzitní studentku například najdou rozpuštěnou –, ale krev zde nikdy neslouží k tomu, aby rozproudila skomírající zápletku. Zápletky totiž neskomírá. Dovolte, abych zopakoval, že tato kniha není podfuk, nýbrž *román* a že obsahuje všechny staré a úchvatné atributy románu.

Connellyho styl je střídavě elegantní a věčný. Vtahuje čtenáře do příběhu, který funguje jako klasický detektivní žánr (v tomto případě nezní otázka pouze, kdo to udělal, ale i jak), až se nakonec po sérii překvapení, která vybuchují jako dobře nastražené náložky dynamitu, může čtenář ohlédnout zpátky a žasnout, jak pečlivě (a dovedně) je celé dílo poskládáno. Opakuji, že zde se žádných podvodů nedočkáte. Spisovatelé tohoto typu knih chtějí, abychom byli překvapeni – ba přímo šokováni –, jakmile v posledních dvou kapitolách vyjde najevo pravda. (Vzpomeňte, jak jste se cítili, když jste se poprvé dozvěděli, kdo *opravdu* zabil Rogera Ackroyda.) Poté, co nás životem provázeli Ellery Queen, John D. MacDonald, Elmore Leonard, Ngaio Marshová, Ruth Rendellová a spousta dalších, se už sotvakdy necháme něčím překvapit. Na konci *Básníka smrti* jsem však překvapen *byl*. A také šokován. Tato kniha notně přesahuje řadový detektivní román, avšak Michael Connelly přesto věnoval dosti striktním pravidlům žánru náležitou pozornost. Výsledkem je příběh s opravdovou hloubkou a strukturou, který volá po tom, abychom si ho přečetli znovu – nejen dvakrát, ale možná i třikrát.

Básník smrti byl v době svého vzniku (1996) nejlepším dílem, které plodný spisovatel Michael Connelly vydal, a také díky němu se stal autor na přelomu tisíciletí významnou postavou svého žánru. Se slovem *klasika* zacházím opatrně, ale jsem přesvědčen, že se tento román klasikou stane. Někdy nám spisova-

tel pošle mezi řádky báječný vzkaz: „Jsem schopen vytvořit mnohem lepší věci, než jsem si sám myslel.“ *Básník smrti* je přesně takovou knihou: dlouhou a bohatou, mnohovrstevnatou a strhující. Přeji vám všem mnoho radosti při zjišťování, co vše se skrývá za větou: „Smrt je moje parketa.“

Stephen King
18. října 2003

1

Smrt je moje parketa. Vydělává mi na živobytí. Stavím na ní svou profesionální reputaci. Přistupuji k ní s vášní a precizností majitele pohřební služby – zasmušile a účastně, pokud jsou nablízku pozůstalí, a jako dovedný řemeslník, pokud jsem sám. Vždycky jsem si myslel, že tajemstvím úspěchu při práci se smrtí je držet si ji od těla. Takové je pravidlo. Nedopustit, aby vám smrt dýchla do tváře.

Moje pravidlo mě však neochránilo. Když za mnou přišli ti dva detektivové a řekli mi o Seanovi, rychle mě obklopila chladná strnulost. Jako bych se ocitl na opačné straně akvária. Jako bych se pohyboval pod vodou – tam a zpátky, tam a zpátky – a díval se na okolní svět přes sklo. Ze zadního sedadla jejich auta jsem viděl ve zpětném zrcátku své oči, které se zableskly pokaždé, když jsme projeli pod pouliční lampou. Vzpomněl jsem si na kilometry vzdálené pohledy čerstvých vdov, s nimiž jsem během let dělal rozhovor.

Znal jsem jen jednoho z obou detektivů. Harolda Wexlera. Seznámil jsem se s ním před několika měsíci, když jsem se zastavil v restauraci Pints Of na panáka se Seanem. Dělal spolu na denverské policii, na ZPO. Vzpomínám si, že mu tehdy Sean říkal „Wexi“. Policajti se zásadně oslovují přezdívkami. Wexler je Wex, Sean byl Mac. Vytváří to mezi nimi jakési kmenové pouto. Některé přezdívky nejsou právě lichotivé, ale policajti si nestěžují. V Colorado Springs znám poldu jménem Scoto, kterému většina kolegů říká „Sketo“. Někteří zašli ještě dál a říkají mu „Scato“, ale mám dojem, že něco takového projde jen jeho nejbližším kámošům.

Wexler byl stavěný jako malý býk – silný a podsaditý. Hlas měl zdrsnělý mnohaletým působením cigaretového kouře a whisky. Jeho hlava se podobala sekyrce, a kdykoliv jsem se s ním setkal, měl brunátný obličej. Vzpomínám si, že pil Jima Beama s ledem.

Vždycky mě zajímá, co policajti pijí. Hodně to o nich vypovídá. Když jsou v pití takhle tvrdí, pokaždé mě napadne, že možná příliš mnohokrát viděli příliš mnoho věcí, které většina ostatních lidí nevidí v životě ani jednou. Sean toho večera popíjel nealkoholické pivo, ale ten byl ještě mladý. Přestože dělal na jednotce ZPO komisaře, byl nejméně o deset let mladší než Wexler. Možná by o deset let později také užíval svou medicínu studenou a nereděnou jako Wexler. Ale to už se nikdy nedozvím.

Většinu jízdy z Denveru jsem myslel na ten večer v Pints Of. Ne že by se tehdy stalo něco důležitého. Prostě jsem s bráchou popíjel v policajtském baru. Vlastně to byly poslední příjemné chvíle, které jsme spolu prožili, než se objevila Theresa Loftonová. Tato vzpomínka mě vrátila do akvária.

Během chvil, kdy skrz sklo tohoto akvária přece jen dokázala proniknout do mého srdce realita, se mě zmocňoval pocit prohry a zármutku. Za čtyřiatřicet let svého života jsem vůbec poprvé zakusil, jaké to je, když člověku něco drásá srdce. Nic podobného jsem nepoznal ani po smrti své sestry. Byl jsem tehdy příliš mladý, než abych za Sáru dokázal náležitě truchlit nebo třeba jen pochopit bolest jejího nenaplněného života. Nyní jsem truchlil, protože jsem vůbec netušil, že se Sean nachází tak blízko od propasti. V době, kdy všichni ostatní policajti, které jsem znal, vyznávali whisky s ledem, on zůstával u nealkoholického piva.

Samozřejmě jsem si také uvědomoval, jak sebelítostivý je tento druh zármutku. Faktem bylo, že jsme se už dlouho navzájem neposlouchali. Šli jsme každý jinou cestou. Avšak pokaždé, když jsem si tuto pravdu uvědomil, roztočil se koloběh mého zármutku znovu.

Bratr se mi jednou svěřil s teorií limitu. Prohlásil, že každý policajt z oddělení vražd má určitý limit, ale pozná ho až ve chvíli, kdy ho dosáhne. Tento limit se týkal mrtvých těl. Sean věřil, že každý policajt snese za život pohled jen na omezené množství mrtvol. Jejich počet se přitom u jednotlivých policajtů liší. Někteří narazí na strop brzy. Jiní si na vraždách odkrouť dvacku a ani se ke svému limitu nepřiblíží. Pro každého však nějaké číslo existuje, a když jej člověk dosáhne, má utrum. Nechá se přeložit na dokumentační, odevzdá odznak, zkrátka něco udělá. Protože už prostě nedokáže snést pohled na další mrtvolu. A pokud to láme přes koleno, pokud překročí vlastní limit, má

zaděláno na problémy. Nakonec si možná vpálí kulku do těla sám. Takhle to Sean říkal.

Uvědomil jsem si, že mi ten druhý, Ray St. Louis, něco sděluje.

Vytočil se na sedadle a podíval se na mě. Byl mnohem větší než Wexler. I v přítmi auta jsem rozeznával hrubou texturu jeho poďobané tváře. Neznal jsem ho, ale slyšel jsem o něm mluvit jiné policisty a ti mu říkali „Velký pes“. Když jsem ho poprvé viděl, jak na mě s Wexlerem čeká ve vestibulu v *Rocky Mountain News*, napadlo mě, že spolu vytvářejí dokonalou komickou dvojici, hotoví Mutt a Jeff. Jako by vystoupili z nočního filmu. Dlouhé tmavé pláště, klobouky. Celá tahle scéna měla být černobílá.

„Slyšel jste mě, Jacku? Oznámíme jí to my. Je to naše práce, ale zároveň bysme byli rádi, abyste tam byl s náma a případně nám pomohl nebo u ní chvílku zůstal, jestli se to začne vymykat z rukou. Rozumíte, kdyby jako potřebovala s někým být. Ano?“

„Dobře.“

„Prima, Jacku.“

Jeli jsme do Seanova domu. Ne do bytu v Denveru, ve kterém bydlel se čtyřmi dalšími policajty, aby vyhověl obecní vyhlášce, podle níž museli mít členové denverské policie trvalé bydliště v Denveru. Jeli jsme do jeho domu v Boulderu, kde nám dveře otevře jeho manželka Riley. Věděl jsem, že jí nikdo nebude muset nic říkat. Pozná, co jsme jí přijeli oznámit, hned v okamžiku, kdy otevře dveře a uvidí nás tam stát bez Seana. Každá manželka policajta to pozná. Celý život se toho dne děsí, a zároveň se na něj připravuje. A kdykoliv uslyší zaklepání na dveře, očekává, že až je otevře, budou za nimi stát zvěstovatelé smrti. Tentokrát to tak opravdu bude.

„Ona to už stejně bude vědět,“ řekl jsem jim.

„Nejspíš jo,“ souhlasil Wexler. „Vždycky to vědí.“

Uvědomil jsem si, že na to spoléhají. Spoléhali, že jakmile nám Riley otevře dveře, sama pochopí, kolik uhodilo. Usnadní jim to práci.

Svěsil jsem bradu na prsa, vsunul si prsty pod brýle a promnul si kořen nosu. Uvědomil jsem si, že jsem se stal postavou z vlastních článků odhalujících podrobnosti o zármutku a pocitech ztráty – podrobnosti, které jsem se tak usilovně snažil získat, abych dal sedmdesátirádkovému novinovému článku nějaký obsah. Nyní jsem byl sám jednou z podrobností v příběhu svého bratra.

Zachvátil mě pocit hanby, když jsem si vzpomněl na všechny své telefonáty vdovám nebo rodičům mrtvého dítěte. Nebo i bratrovi oběti sebevraždy. Ano, i takové telefonáty jsem absolvoval. Myslím, že neexistuje žádný způsob smrti, o kterém bych někdy nepsal a jenž by mě nevehnal jako vetřelce do něčí bolesti.

Jak se cítíte? Základní slova reportéra. A vždy první otázka. Pokud nezazněla takto přímo, pak byla pečlivě zabalena do slov majících vyjadřovat účast a pochopení – emoce, které jsem ve skutečnosti necítil. Přípomínku této okoralosti jsem nosil na vlastním těle: na levé tváři těsně nad okrajem vousů se mi táhla tenká bílá jizva. Pocházela od diamantového zásrubního prstýnku ženy, jejíž snoubenec zahynul v lavině kousek od Breckenridge. Položil jsem jí svou otřepanou otázku a ona mi místo odpovědi natáhla jednu malíkovou hranou. Byl jsem tehdy ještě mladý zajíc a měl jsem pocit, že se mi stala křivda. Dnes tu jizvu nosím jako vyznamenání.

„Radši zastavte,“ řekl jsem. „Zvedá se mi žaludek.“

Wexler strhl řízení na odstavný pruh dálnice. Dostali jsme na asfaltu lehký smyk, ale detektiv záhy získal nad vozem kontrolu. Ještě než jsme úplně zastavili, zoufale jsem se pokusil otevřít dveře, jenže klika nefungovala. Uvědomil jsem si, že sedím v detektivním autě, kde se na zadním sedadle nejčastěji vozí podezřelé osoby a vězni. Zadní dveře měly bezpečnostní zámky ovládané zepředu.

„Dveře,“ vysoukal jsem ze sebe přiškrceně.

Auto konečně s cuknutím zastavilo a Wexler uvolnil bezpečnostní zámek. Otevřel jsem dveře, vyklonil se a vyzvracel se do špinavé břčky. Tři silná vzednutí žaludku. Půl minuty jsem se ani nepohnul a čekal na další dávku, ale bylo to všechno. Víc jsem toho v žaludku neměl. Pomyslel jsem na zadní sedadlo auta, na vězně a podezřelé, a napadlo mě, že já jsem teď obojí. Podezřelý ve vztahu k bratrovi. A vězeň vlastní hrdosti. Trestem bude samozřejmě doživotí.

Tyto myšlenky se rychle rozplynuly v úlevě, kterou mi přinesl fyzický očištec. Rázně jsem vystoupil z auta a došel na okraj asfaltu, kde se v pohyblivé duze na zledovatělém a benzinem prosyceném únorovém sněhu odrážela světla projíždějících aut. Připadalo mi, jako bychom zastavili vedle nějaké pastviny, ale netušil jsem kde. Nedával jsem pozor, jak velkou část cesty do Boulderu jsme už urazili. Sundal jsem si rukavice a brýle a zastrčil je do kapes kabátu. Nato jsem se sklonil a hrábl rukama

pod špinavou sněhovou krustu do míst, kde byl sníh bílý a čistý. Nabral jsem dvě hrsti chladného prašanu, přitiskl si je na tvář a třel si kůži tak dlouho, až mě začala pálit.

„Jste v pohodě?“ zeptal se St. Louis.

Vystoupil z auta, došel za mnou a položil mi tuhle stupidní otázku. Byla ze stejného soudku jako *Jak se cítíte?* Ignoroval jsem ji.

„Jedeme,“ řekl jsem.

Nasedli jsme do auta a Wexler beze slova vyjel zpátky na dálnici. Když jsem spatřil ceduli označující výjezd do Broomfieldu, věděl jsem, že jsme zhruba v polovině cesty. Vyrůstal jsem v Boulderu a padesátikilometrovou trasu mezi tímto městečkem a Denverem jsem absolvoval snad tisíckrát – dnes mi však připadala jako naprosto neznámé území.

Vůbec poprvé jsem pomyslel na rodiče a na to, jak se s tím vyrovnají. Dospěl jsem k závěru, že se stoickým klidem. Ke všemu se stavěli takhle. Nikdy o ničem nediskutovali. Prostě žili dál. Řešili to tak u Sáry. A teď to tak vyřeší u Seana.

„Proč to udělal?“ zeptal jsem se po několika minutách.

Wexler se St. Louistem neřekli nic.

„Jsem jeho bratr. Vždyť jsme dvojčata, prokristapána.“

„Ale taky jste reportér,“ prohodil St. Louis. „Zajeli jsme pro vás, protože chceme, aby Riley byla v případě potřeby s někým z rodiny. A vy jste jediný...“

„Můj bratr se zabil, kurva!“

Řekl jsem to příliš hlasitě. Můj hlas obsahoval nádech hysterie a já věděl, že ta na policajty nikdy neplatí. Jakmile člověk začne ječet, uzavřou se do sebe a ochladnou. Pokračoval jsem tedy pokořeným hlasem.

„Myslím, že mám právo vědět, co se stalo a proč. Já o tom přece nepíšu články. Bože, chlapi, vy jste tak...“

Zavrtěl jsem hlavou a nedokončil větu. Kdybych se o to byl pokusil, myslím, že bych se opět přestal ovládat. Vykoukl jsem tedy z okna a viděl, jak se na obzoru vynořují světla Boulderu. Bylo jich mnohem víc, než když jsem byl kluk.

„Nevíme proč,“ odpověděl mi Wexler po půlminutě. „Stačí? Můžu k tomu říct jen tolik, že se to stává. Někdy zkrátka pol-da neunese tíhu všech sraček, který se na něho snášej. Mac se prostě mohl unavit, nic víc. Kdo ví? Ale nebojte, oni na tom dělají. A jakmile budou něco vědět, dozvím se to i já. A pak vám to řeknu. To vám slibuju.“

„Kdo na tom dělá?“

„Správa parku to předala nám. Dělá na tom zvláštní vyšetřovačka.“

„Jak to myslíte, ‚zvláštní vyšetřovačka‘? Ta přece sebevraždy policajtů neřeší.“

„Za normálních okolností ne. Za normálních okolností to děláme my. ZPO. Jenže tentokrát nás to nenechají vyšetřovat samotné. Kvůli střetu zájmů, chápete.“

ZPO, pomyslel jsem si. Zločiny proti občanům. Vraždy, přepadení, znásilnění, sebevraždy. Přemýšlel jsem, kdo bude v protokolech uveden jako osoba, proti níž byl tento zločin spáchán. Riley? Já? Moji rodiče? Můj bratr?

„Bylo to kvůli Therese Loftonové, že jo?“ zeptal jsem se, přestože to ve skutečnosti nebyla otázka. Neměl jsem pocit, že potřebuju, aby mi to potvrdili nebo vyvrátili. Jen jsem nahlas vyslovil něco, co jsem pokládal za očividné.

„To nevíme, Jacku,“ odvětil St. Louis. „Prozatím to nechme plavat.“

Smrt Theresy Loftonové byla typem vraždy, která lidem vyráží dech. A to nejen v Denveru, ale i všude jinde. Každý, kdo o ní slyšel nebo četl, se musel alespoň na chvíli zamyslet nad násilnými obrazy, které v člověku vyvolávala, a překonat svírání v žaludku.

Vraždy jsou většinou malé. Takhle jim v novinářské branži říkáme. Jejich dopad na ostatní je omezený a jejich vizuální chytlavost krátkodobá. Vyslouží si maximálně pár odstavců uvnitř listu. Jsou v novinách pohřbeny stejně, jako jsou jejich oběti pohřbeny v zemi.

Když se však atraktivní vysokoškolská studentka najde rozřezaná na dva kusy na doposud poklidném místě, jako je Washingtonův park, v novinách obvykle není dost místa na všechny palcové titulky, které by si taková událost zasloužila. Vražda Theresy Loftonové nebyla malá. Byl to magnet, který přitáhl reportéry z celé země. Theresa Loftonová byla dívka ve dvou kusech. Vysloužila si tím obrovskou pozornost, a tak se do Denveru slétli novináři ze všech koutů země, od New Yorku přes Chicago až po Los Angeles – televizní i novinoví, bulvární i seriózní. Týden bydleli v hotelech s kvalitními službami, bloudili po městě a po areálu Denverské univerzity, kladli nesmyslné otázky a dostávali na ně nesmyslné odpovědi. Někteří hlídkovali před školkou, kde Loftonová na částečný úvazek pracova-

la, jiní se vydali do města Butte, odkud pocházela. Ať však zamířili kamkoliv, všude se dozvěděli stejnou věc: totiž že Theresa Loftonová dokonale zapadala do nejexkluzivnějšího mediálního obrazu vůbec – do obrazu typické americké dívky.

Bylo tedy jen zákonité, že novináři začnou vraždu Theresy Loftonové přirovnávat k případu „Černé Dahlie“, který se stal před padesáti lety v Los Angeles. Ve zmíněném případě se tělo oběti, poněkud méně typické americké dívky, našlo na opuštěném parkovišti rozřezané napůl v oblasti bránice. V jednom bulvárním televizním pořadu dali Therese Loftonové přezdívku „Bílá Dahlia“ v narážce na skutečnost, že také tato oběť byla nalezena na opuštěném místě, konkrétně na zasněženém poli nedaleko od denverského jezera Grassmere.

A pak už příběh začal žít vlastním životem. Téměř dva týdny hořel s vydatností zapáleného odpadkového koše. Policie však nikoho nezatkla a postupně se objevily další zločiny, další ohně, nad nimiž si mohla celostátní média ohřívát polívčičku. Články s nejnovějšími informacemi o vyšetřování Theresiny vraždy se postupně propadaly na vnitřní stránky coloradských deníků. Staly se z nich telegrafické zprávy do rubriky „Stalo se“. Až se nakonec i Theresa Loftonová ocitla mezi malými vraždami. Byla pohřbena.

Policie obecně a můj bratr obzvláště zůstávali po celou dobu prakticky němí – odmítali potvrdit dokonce i skutečnost, že byla oběť nalezena ve dvou kusech. Tato informace se dostala do médií náhodou, od fotografa deníku *Rocky Mountain News* jménem Iggy Gomez. Ten procházel parkem u jezera Grassmere a snažil se nafotit divokou přírodu – žánrové snímky, které plní novinové stránky, když se nic neděje. Přitom náhodou narazil na místo činu, dlouho před ostatními reportéry či fotografy. Policisté už byli v tu dobu na místě vraždy přítomni a měli za sebou i telefonáty na soudní patologii a ohledávací jednotku. Volali z pevné linky, protože věděli, že novináři z *Rocky Mountain News* i *Denver Postu* monitorují policejní frekvence. Gomezovi se podařilo vyfotografovat dvojce nosítka určená k odnesení dvou pytlů na tělo. Zavolal tedy do denverské regionální redakce a prohlásil, že policajti dělají u jezera na dvojnásobce a podle velikosti pytlů to vypadá, že oběťmi jsou pravděpodobně děti.

Reportér *Rocky Mountain News* jménem Van Jackson, který se specializoval na kriminalitu, později získal na soudní patologii zdroj, který mu potvrdil ponurou skutečnost, že oběť jistého